

Čís. 13072.

V otázce, zda z rozvrhu nejvyššího podání za vydraženou nemovitost má býti vyloučen výtěžek za spoluprodané příslušenství následkem výhrady práva vlastnického a prodatel věcí má býti z tohoto výtěžku uspokojen, jest mimořádný dovolací rekurs nepřipustný.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1933, R II 462/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost zamítl soud první stolice návrh firmy H., by byla vyloučena část nejvyššího podání, ježto prý není výtěžkem za prodanou nemovitost, nýbrž výtěžkem za prodaná americká kamna, jež však nebyla příslušenstvím nemovitosti, ježto si k nim navrhovatelka vyhradila vlastnictví. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y :

Dovolací rekurentka uvádí v dovolacím rekursu, že podle obsahu její žádosti nemůže býti pochybnosti, že nejde o uspokojení její pohledávky v přednostním pořadí, nýbrž o vyloučení výtěžku za prodaná kamna z rozvrhu nejvyššího podání následkem výhrady práva vlastnického a o její uspokojení z tohoto výtěžku. Podle těchto vývodů dovolacího rekursu jest dovolací rekurs nepřipustný, neboť jak v rozhodnutí čís. 6697 sb. n. s., na něž se odkazuje, bylo blíže vyloženo, jest mimořádný dovolací rekurs v rozvrhovém řízení podle § 239 poslední odstavce ex. ř. přípustný jen v otázkách, jež jsou podle §§ 209—235 ex. ř. přikázány k rozvrhovému řízení, kdežto v jiných otázkách, které k řízení rozvrhovému o sobě nenáleží, zůstává při ustanovení § 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř., podle něhož proti souhlasným usnesením nižších soudů jest další opravný prostředek vyloučen. Otázka vyloučení 1.142 Kč 40 h z nejvyššího podání není otázkou, náležející podle §§ 209—235 ex. ř. k rozvrhovému řízení, ustanovení § 239 poslední odstavce ex. ř., jakž bylo shora uvedeno, o ní neplatí a poněvadž o ní bylo nižšími soudy rozhodnuto souhlasně, jest dovolací rekurs nepřipustný a bylo jej odmítnouti.

Čís. 13073.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.). Není závady, by výrobce (pekař) nevyrobil pro určitého spotřebitele na jeho objednávku zboží lepší nebo horší jakosti než přichází obvykle do oběhu, jen když neporušil poměr mezi jakostí a cenou, který je určen zvláštními předpisy pro normální provoz a váže všechny soutěžitele.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1933, Rv II 111/32.)

Společenstvo pekařských mistrů politického okresu H. domáhalo se na žalovaném pekaři v H., by byl uznán povinným zdržeti se toho, by uváděl do prodeje bílé pečivo, zejména rohlíky a housky menší než v předepsané váze 40 gr při kuse. Ve sporu bylo zjištěno toto: Zástupci cirkus Kludského, když meškal v roce 1930 v H., žádali žalovaného, by jim dodával pečivo, a, když žalovaný za kus požadoval 25 haléřů vlastně 22 hal. jako pro obchodníky, prohlásili zřizenci Kludského, že si raději objednájí pečivo v B., nebo z jiného města, poněvadž je tam dostanou laciněji. Na to odešli a po delší době opětně přišli a prohlásili, že potřebují pečivo jednak pro obložené chlebičky pro obecnost, které cirkus navštěvuje, jednak pro zvířata, která od obecnosti pečivem budou krmena, říkali, že jim nezáleží na jakosti zboží, a prohlásili, že si přejí za 16 haléřů kus takového zboží, které by váhou a jakostí této ceně odpovídalo. Při tom prohlásili dále, že je jim lhostejno, nebude-li v pečivu žádná mastnota a bude-li zaděláno jen vodou. Žalovaný na tuto nabídku přistoupil a dodával pak cirkus Kludský celkem 4.500 vodového pečiva, kus ve váze nejméně 30 gr za 16 haléřů. Toto zboží však nikdy před tím a také nikdy potom neprodával, zejména je neprodával ve svém obchodě a dodal je cirkus Kludskému jen na objednávku. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. D ů v o d y: V souzeném případě jde o žalobu zdržovací ve smyslu § 1 zákona proti nekalé soutěži. Ke skutkové povaze případu nekalé soutěže ve smyslu uvedeného paragrafu se vyžaduje jednak, by se jednání, o něž jde, stalo v hospodářském styku, by se jednající dostal v rozpor s dobrými mravy a by jednání bylo způsobilé poškoditi soutěžitele. O tom, že se jednání žalovaného stalo v hospodářském styku, nelze pochybovati. Nelze však tvrditi, že se žalovaný svým zjištěným jednáním dostal v rozpor s dobrými mravy soutěže a že jednání toto bylo způsobilé poškoditi soutěžitele, neboť žalovaný nezmenšil váhu pečiva za tím účelem, by mohl soutěžit s ostatními pekaři pro dodávku ve velkém za menší než obvyklou cenu, nýbrž, jak zjištěno, vyhotovil na objednávku pro cirkus Kludský zboží odpovídající kvalitou a kvantitou objednávce a nabídnuté ceně, což mohl jeden každý z pekařů v H. učiniti, a nepoškodil tím nikoho z nich, neboť jeden každý z nich mohl na nabídku Kludských přistoupiti, jak na ni přistoupil žalovaný. a nelze v jeho jednání spatřovati nekalou soutěž ve smyslu § 1 zák. proti nekalé soutěži, to tím méně, když posudkem znalce v trestním řízení jest zjištěno, že zboží žalovaným cirkus Kludského dodané odpovídalo úplně jeho ceně. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odvolatelka spatřuje kusost řízení v tom, že nebylo zjištěno prvním soudem z výnosu zemské správy politické na Moravě ze dne 27. listopadu 1924 čís. 6443/A/D, že bílé pečivo smí býti nejmenší váhy 42 gr a že pro překupníky má býti prodáván kus po 22 h. Odvolací soud zjišťuje z tohoto výnosu, že zemská politická správa vydala tímto výnosem směrnice pro váhu a pro cenu bílého pečiva. Tím hlavně mělo býti docíleno, by byla při jednotné ceně stanovena i váha bílého pečiva. Tímto výnosem se však nezakazuje, by pekaři nepekli jiné pečivo v jiné váze a za jiné ceny na objednávky zákazníků. V souzeném případě žalovaný, jak prvý soud správně zjistil, na objednávku firmy Kludský dodal cirkus

Kludského 4500 kusů vodového pečiva kus ve váze nejméně 30 gr po 16 hal. V tomto činu žalovaného nelze shledati nekalou soutěž ve smyslu zákona o nekalé soutěži, poněvadž nelze říci, že se žalovaný tímto svým činem dostal v rozpor s dobrými mravy soutěže a že jednáním tím poškodil soutěžitele, an žalovaný ono pečivo dodal výslovně na objednávku svého zákazníka a podle této objednávky (§ 1 zák. ze dne 15. července 1927 čís. 111 sb. z. a n.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle § 1 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. může býti žalován žalobou zdržovací, kdo se dostane v hospodářském styku v rozpor s dobrými mravy soutěže jednáním, způsobilým poškoditi soutěžitele. Bylo-li zjištěno, že žalovaný prodal určité množství bílého pečiva vyrobeného co do jakosti, váhy i ceny podle zvláštní objednávky, při čemž cena odpovídala váze a jakosti pečiva, nelze mluvit o rozporu s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým poškoditi soutěžitele, t. j. podnikatele, kteří vyrábějí neb prodávají zboží téhož nebo podobného druhu nebo vůbec jsou podnikově činnými ve stejném nebo podobném oboru hospodářském (§ 46 zák. čís. 111/1927 sb. z. a n.), tedy zejména pekaře. Nikde není vysloven zákaz, že by pekař nesměl vyrobiti pro určitého spotřebitele na jeho objednávku zboží lepší nebo horší jakosti, než obvykle přichází do oběhu. Nesmí při tom arci porušiti poměr mezi jakostí a cenou, který je určen zvláštními předpisy pro normální provoz a váze všechny soutěžitele. Toho, jak již uvedeno, v souzeném případě nebylo. Bylo-li snad odběratelem poškozeno obecnstvo, jest otázkou pro sebe.

Čís. 13074.

Nárok na náhradu za věno, jež jí ušlo usmrcením otce, nemá dcera usmrceného, jež v době smrti otcovy byla již provdána.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1933, Rv II 342/32.)

Žalobkyně domáhala se na čsl. vojenském eráru náhrady škody 1.000 Kč, již prý utrpěla tím, že její otec, jenž byl vojenským zdravotním autem přejet a usmrcen, jí slíboval věno a byl při svém majetku a výdělku s to jí dáti věno 2.000 Kč, kterémužto závazku následkem své předčasné smrti nemohl dostáti. Poněvadž podle výsledku trestního řízení spoluzavinil zesnulý nehodu do polovice, žádala žalobkyně náhradu 1.000 Kč. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Prvý soud zjistil, že zesnulý otec skutečně slíbil své dceři, žalobkyni, že dostane 2.000 Kč věna, že byl vlastníkem domku, kromě toho stále po celý rok byl výdělečně zaměstnán, že po jeho smrti obdržel celou jeho pozůstalost syn dle odhadu v ceně 17.550 Kč, z čehož žalobkyni vyplatil podíl 2.000 Kč. Se zřetelem na ustanovení § 1327 obč. zák. první soud